

KUVITTANUT
MARIA MAKKONEN

WSOY

Ernest Lawson HÖPER- SANKARIT

MAAILMOJEN MOKA

Ensimmäinen painos

Teksti © Ernest Lawson ja WSOY, 2026
Kuvat © Maria Makkonen ja WSOY, 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-951-0-52278-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Ernest Lawson

HÖPER- SANKARIT

MAAILMOJEN MOKA

KUVITTANUT MARIA MAKKONEN

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

HÖPER- SANKARIT

HÖPERSANKARIT

TAAVI

HÖPERÖLÄ

HÖPERSANKARIT

NAURU-NOEL

VASTUSTAMATTOMAN
TARTTUVA NAURU

HÖPERSANKARIT

KORIANTERI-KIIA

OSALLA ALKAA MAISTUA
SAIPPUA SUUSSA

HÖPERSANKARIT

VENY-VALLU

VALLATON
VENYMINEN

HÖPERSANKARIT

HANURI

KOVA SUUNNATTU
ILMAVIRTA

HÖPERSANKARIT

KARVA-KARI

POIKKEUKSELLISEN
KARVAINEN

BONUS - SUÑOÖ

ZLÖRP & LUX

ZLÖRP & LUX

HÖPERSANKARIT

UNETTAVA-ULLA
NUKUTTAÄ KUULLIJÄT

BONUS - SUILOB

NEBU
MFRÄ

BONUS - SUILOB

Bussi-Jussi
PÄÄLÄÄNÄ

HÖPERSANKARIT

ITKU-ISLA
VOIMAKAS ITKU

HÖPERSANKARIT

SUKKAMEHU-SEBU
TÄINNUTTAVA
JALKAHÄN HÄJU

HÖPERSANKARIT

EMMA EPÄVIREINEN
LÄMÄÄNUTTAVA
EPÄVIREINEN LÄULU

HÖPERSANKARIT

TAKAPERIN-TÖRSTEN
PUHUU JÄ LIKKUU
TÄKÄPERIN

HÖPERSANKARIT

ALLERGIA-ÄLI
POIKKEUKSELLINEN
RÄÄN ERITYS

HÖPERSANKARIT

SYÖMÄRI-SEPPÖ
SYÖ MITÄ VÄÄN, MISSÄ VÄÄN,
JÄ MÄLLÖN VÄÄN

INTRO: S.O.S.

Höpsövaaran avaruuskeskus ei näyttänyt siltä, miltä avaruuskeskukset elokuvissa näyttivät. Siellä ei ollut kiiltäviä metalliseiniä, ei kymmentä jättimonitoria eikä hyllytolkulla huipputeknologiaa, josta väärää nappia painamalla sammuu koko Savo.

Höpsövaaran avaruuskeskus oli rakennettu vanhan vesitornin sisään. Se oli kodikas pieni toimistohuone, jossa oli työpöytä, kahvinkeitin, parhaat päivänsä nähnyt läppäri, ja kaukoputki. Nurkissa pyöri johtoja, mutta suurin osa niistä ei ollut kiinni missään.

Avaruuskeskuksessa työskenteli vain yksi ihminen: Raisa Raketti. Oli oikeastaan täysin sattumaa, että henkilöstä, jonka sukunimi oli ”Raketti” oli isona tullut avaruuskeskuksen työntekijä. Vielä hassumpaa oli,

että Raisa ei ollut koskaan edes astunut oikean raketin sisään. Eikä luultavasti koskaan astuisikaan. Avaruuskeskukseen budjetti oli kovin rajallinen, ja siksi se keskityi lähinnä avaruuden tarkkailuun, epätavallisuuksien havainnointiin ja niistä raportointiin.

Raisa Raketti ei ollut astronautti. Hän oli ihan tavallinen höpsövaaralainen, joka piti töissä päässään ufoilla koristeltua pipoa, jaloissaan tähtikuvioisia villasukkia ja kädessään kahvikuppia, jonka sisällön vahvuus olisi herättänyt henkiin kokonaisen zombiarmeijan.

Läppärin näytöllä vilkkuivat numerot, graafit ja kartat. Raisa oli tuijottanut niitä koko illan ja yön. Tai ainakin yrittänyt. Nyt hän nimittäin nojasi poskeaan kämmeneen silmät puoliummessa. Kahvikuppi oli jäähtynyt, ja näppäimistölle oli ilmestynyt pienen pienen kuolalammikko-

PIIP

Raisa hätkähti hereille kaataen vahingossa kylmän kahvin näppäimistölle.

”En nukkunut! Mä vaan kokeilin silmät kiinni, että... näenkö mä... pimeässä”, hän parahti automaattisesti, vaikka kukaan ei ollut vahtimassa.

PIIP PIIP PIIP

Raisa ravisteli päätään ja rapsutti mietteliäästi pipoaan. Tajuttuaan juomansa kaatuneen hän juoksi hakemaan talouspaperia ja alkoi kuivata konetta. Samalla hän huomasi ruudun yläkulmaan ilmestyneen punaisen laatikon, jossa vilkkuivat sanat:

HÄLYTYS! POIKKEAMIA TÄHTIKUVIOISSA!

Raisa pyyhki hätäisesti näppäimistön, otti kulauksen jäljelle jääneestä juomastaan ja räpytteli ihmetellen silmiään. Hän siirsi konetta lähemmäs itseään, näppäili tunnuksensa, klikkasi hiirellä työpöydällä näkyvää kuvaketta ja katseli kuinka ruudulle avautui tuttu kartta.

Linnunrata. Otava. Kassiopeia. Iso Karhu.

”Kaikki näyttää olevan kunnossa...” Raisa mutisi itselleen. Sitten hän otti pöydältä pienen sanelulaitteen, käynnisti sen ja alkoi selostaa:

”Kello on kaksi minuuttia yli kahden. Keskuksen tähti-monitori kirjasi epätavallisuuden kokonaisvalomäärässä. Todennäköisesti väärä hälytys.”

Raisa tutki tähtikarttaa. Hän siristi silmiään. Jokin siinä tuntui oudolta. Hän kumartui lähemmäs ja näppäytti suurennuslasin kuvaa. Iso Karhu -niminen tähtikuvio zoomautui ruudulla niin, että sen tähdet täyttivät lähes koko näytön.

”Pää, jalat, häntä...” Raisa mutisi.

”Hetkinen... häntä, häntä, häntä... mutta –”

Raisa tuijotti karttaa. Ison Karhun häntä loisti aina kirkkaana neljän tähden rivinä.

Nyt tähtiä oli kolme.

”Äh, varmaan joku häikkä tässä ruudussa”, Raisa muisi ja hieroi näyttöä villapaitansa hihalla. Tähteä ei kuitenkaan näkynyt.

Sitten toinen, viereinen tähti välähti. Raisa kumartui ja painoi nenän kiinni näyttöön. Kuului pieni rätinä, kuin joku olisi yrittänyt käynnistää vanhan radion. Tähti välkähti vielä kerran muita kirkkaampana, ja sitten – *plop* – se katosi.

”Ei-ei-ei...” Raisa sanoi hiljaa. ”Eihän ne voi vain kadota.”

Iso Karhu näytti nyt siltä kuin joku olisi alkanut pyyhkiä sitä pois kumilla mutta kyllästynyt kesken kaiken.

”Mitä täällä tapahtuu?” Raisa sanoi ääni täysin virkeänä.

Yhtäkkiä myös tähtikuvion ”jalan” tähdet alkoivat säteillä epävakaasti. Ne värähtelivät, syttyivät ja sammui-
vat kokonaan.

”Ei, ei, ei, ei, ei!” Raisa naputteli paniikissa näppäimistöä niin kovaa, että enter-näppäimeen tuli lommo. Hän kääntyi mittaristoa kohti ja napsautti kaikki asetukset päälle. Mittarit näyttivät normaalilta. Ei aurinkomyrskyjä. Ei viallisia satelliitteja. Ei mitään järkevää selitystä.

”Nyt riittää.”

Raisa painoi hälytysnappia, joka oli varattu vain äärimmäisiin hätätilanteisiin. Punainen valo alkoi vilkkua toimiston katossa, ja vesitornin ulkopuolelle sijoitettu ruosteinen sireeni pärähti ulvomaan.

Raisa kääntyi taas katsomaan taivaskarttaa. Iso Karhu oli nyt kokonaan kadonnut.

Raisa otti hätätapauksia varten varatun pölyisen sähköttimen esiin ja rupesi tärisevin sormin naputtelemaan hätäkoodia.

Kolme lyhyttä. Kolme pitkää. Kolme lyhyttä.

S.O.S.

TAIVAALTA. KATOAA. TÄHTIÄ.

AVARUUSOPPIA

★MAAPALLO★

”No niin, höpönassut. Vuorossa olis tänään ympäristöoppia!” opettaja Karva-Kari kajautti tutun energiseen tyyliinsä.

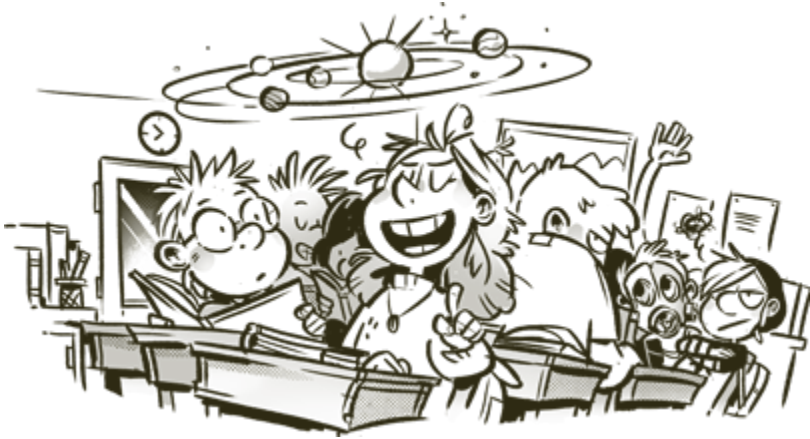
Hän otti liidun käteensä ja raapusti taululle sanat: ”avaruus ja muut höpermakeet paikat”.

Hän kääntyi juhlavasti luokan puoleen ja kysyi: ”Elikäs kättä ylös vaan. Mitä te tiedätte avaruudesta?”

”Siellä ei tuu läksyjä!” näsäviisas Sebu näpättyi takarivistä. Osa luokkalaisista naurahti.

”Kiitos innokkuudesta, Sebastian”, Kari hymyili kannustavasti. ”Mutta muistetaanpa viitata ennen omaa vastausvuoroa. Kiia, ole hyvä.”

Luokan ylivoimaisesti terävin oppilas, Korianteri-Kiia hymyili tyytyväisenä ja laski kätensä takaisin

pulpetille. ”Kiitos, opettaja. Aurinkokunnassamme on yhteensä kahdeksan planeettaa. Ne ovat Merkurius, Venus, Maa, Mars, Jupiter, Saturnus, Uranus ja Neptunus.”

”Aivan oikein Kiia!” Kari kehui.

”Näiden lisäksi”, Kiia jatkoi, ”astronautit ovat viime vuosina löytäneet kymmeniä, ellei peräti satoja *miniplaneettoja*. Miniplaneetat ovat suhteellisen pieniä, suurimmillaan valtion tai välillä vain kaupungin kokoisia. Niitä on ollut aiemmin vaikea havaita, mutta teknologian kehittyessä uusia miniplaneettoja löytyy jatkuvasti lisää.”

”Täydellinen vastaus, Kiia! Kymmenen pistettä ja Karva-Kari -merkki.”

Sebu tuhahti. ”Jos sä tykkäät noin paljon avaruudesta, niin mikset sä muuta sinne?”

Kari ryntäsi vastaamaan: ”Avaruusmatkailu on vielä tällä hetkellä hyvin kallista. Vain harvojen ja valittujen saatavilla. Mutta voit uskoa Sebastian, että heti kun se on mahdollista, minä vien teidät kaikki luokkaretkelle Marsiin.”

”Mut eihän Marsiin voi mennä”, Kiia tarkensi. ”Sen ilmaa ei voi hengittää.”

”Voi kuule”, Kari huokaisi. ”Kun oot opettanu kutos-ten liikuntaa ja jakanu pukukopin kolmenkymmenen hikisen ja piereskelevän teinin kanssa... Marsin kaasut alkaa kuulostaa ihan miellyttävältä vaihtoehdolta.”

Kari otti liidun takaisin käteensä ja piirsi taululle ympyrän. ”Jatketaan. Tämä tässä on aurinko. Aurinko on tähti. Toooosi iso tähti. Ei tietenkään *yhtä* iso kuin Taylor Swift, hehe, mutta melkein!” Kari naurahti omalle vitsilleen.

Luokan armoitettu vitsiniekkä Nauru-Noel oli ker- rankin keskittyneen ja mietteliään näköinen. Hän viit- tasi ja sanoi: ”Opettaja. Minua on jo pitkään kiehtonut, onko avaruudessa älyllistä elämää.”

”No enemmän kuin tässä luokassa”, Kari vitsaili taas. ”BOOM! Karva-Kari on tänään liekeissä!”

Oppilaat eivät nauraneet.

”Kröhöm. Vitsi vitsi. Mutta vastauksena kysymykseesi, Noel. Kyllä, avaruudesta on viime aikoina löydetty runsaasti erilaisia elämänmuotoja. Osa niistä muistuttaa meidän kotiplaneettamme lajeja, ja iloiseksi yllätykseksi olemme saaneet avattua keskusteluyhteyden äyllisiin olentoihin.”

”Voiko niille soittaa?” Noel hämmästyi ja kaivoi malttamattomana kellopuhelimien repustaan.

”*Me emme voi*”, Kari hymähti, ”mutta avaruusalan ammattilaiset voivat. Mistä tulikin mieleeni... joku

päivä teistäkin voi tulla ihan oikeita astronautteja.”

”Joo!” Noel innostui. ”Sit kun musta tulee pastanautti, niin mä syön joka päivä spagettii, lasagnee ja makaroni-laattikkoo.”

”Astronautti, Noel! Ei *pastanautti*”, Kiia korjasi kaveriaan.

”No niinhän mä sanoin. Pastanautti”, Noel pyyhki kuolaa suupielestään.

”Sitten hommiin! Ottakaa vihkot esiin ja piirtäkää sinne jokin meidän aurinkokunnan tähtikuvioista. Saatte itse valita lempparinne.”

Oppilaat kaivoivat vihkot pulpeteistaan ja alkoivat piirtää. Myös luokan perällä istuva Veny-Vallu etsi tavaroitaan. Violettitukkainen, löysiin farkkuihin ja paitaan pukeutunut poika oli luokan uusi oppilas. Vapaa-ajalla rohkea ja heittäytyvä, mutta kouluhommissa vähän laiska Vallu ravisteli väsyneenä reppuaan. Hän ei kuitenkaan millään löytänyt etsimäänsä. ”Opeeee, mulla ei oo kynää.”

Kari aukaisi pöytänsä vetolaatikon vain huomataksseen, että sekin oli tyhjä. ”Jaahas, luokan lainakynätkin on mystisesti kadonneet. Noh, ei auta kuin marssia kuvisarastoon”, hän sanoi ja nousi tuolistaan.

”Ei tartte, mä hoidan!” Vallu hymyili ja kurotti kädellään kohti luokan ovea.

”Ootko ihan varma?” Kari kysyi huolestuneen näköisenä. Mutta Vallu oli jo aloittanut venymisen.

Veny-Vallun höpervoima oli ylikuonnollinen venymiskyky. Äärimmilleen kurotettu käsi venyi ensin kohti luokan ovea, siitä käytävään, käytävän päästä portaita yläkertaan, sieltä parin oven kautta länsisiipeen ja ihan rakennuksen toisessa päässä sijaitsevaan kuvisvarastoon. Kun yksin vaeltava käsi kietoutui uutuuttaan hohottavan lyijykynän ympärille, se kuitenkin läsähti varaston lattialle velttona.

”Hö”, Vallu totesi. ”Ihan niinku aina. Saan raajat kylä venymään, mutta kestää aina hetken ennen kuin ne

Lähtisitkö vaihto-oppilaaksi ulkoavaruuteen?

Höpsövaaran kouluun saapuu erikoisia vaihto-oppilaita avaruudesta asti. Samalla Taavi, Noel ja Kiia lähetetään vieraiden kotiplaneetalle kokeilemaan avaruuskoulua.

Yhteentörmäyksiltä ei välttyä, kun keskenään kovin erilaiset koululaiset yrittävät totutella toisiinsa. Samalla Höpersankarit pääsevät galaktisen tason arvoituksen jäljille: kuka oikein varastaa tähtiä taivaalta?

Höpsöt Höpersankarit ovat aiemmin seikkailleet esimerkiksi kirjoissa *Vaarallinen leirikoulu* ja *Robottikaaos*. Hulvattoman sarjan takana ovat näyttelijä ja juontaja **Ernest Lawson** ja sarjakuvakuvittaja **Maria Makkonen**.

9 789510 522783

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN: 978-951-0-52278-3